

[Arne Christiansen]

nærlæse socialdemokratiets dagsordensforslag, og takket være – eller man skulle måske sige på grund af – en ret utraditionel parlamentarisk fremgangsmåde har vi jo haft tid til en sådan nærlæsning. Og hvad står der så? Jeg er mig vel bevidst, at ét er, hvordan jeg læser den, noget andet er, hvad socialdemokratiet lægger i ordyalget, som selvfølgelig ikke er tilfældigt.

Lad os tage de to første sætninger, om konkrete skridt med afspænding som hovedmål. Her kan vi jo være enige. Et sådant konkret skridt er NATOs dobbeltbeslutning.

Så kommer vi til det, der i den internationale politik hedder den operative del: det henstilles . . . indtil videre. Disse ord kan naturligvis gøres til genstand for fortolkninger. En opklaring er jo allerede efterlyst her i dag. Jeg lyttede til den socialdemokratiske ordfører for om muligt at spore en vis elasticitet i fortolkningen af dagsordenen. Den kom ikke direkte, men man kunne vel tolke den på baggrund af, hvad den ærede ordfører tidligere har sagt, jfr. statsministerens spørgsmål. I så fald kunne vi andre vel også foretage en vis elastisk fortolkning, men hvis noget sådant skulle være tilfældet, må vi vel også sige til socialdemokratiet, at man må indstille sig på, at raketdebatter ikke skal være en månedligt tilbagevendende begivenhed her i salen.

Så er der ordene »indtil videre«. Skal dagsordenen følges – herom skal jeg intet forudsige – er næste korsvej engang i sidste halvdel af 1983, når raten på 26 mill. kr. er brugt, den rate, som socialdemokratiet i dag har vedkendt sig. Hvor er vi så henne på det tidspunkt? Hvor er vi henne i Genève? Hvad vil udviklingen i forhandlingerne i den ene eller den anden retning betyde for socialdemokratiet? Der er også andre afgørende spørgsmål, man må rejse her. Hvad vil hele denne debat betyde for Danmarks troværdighed som allieret, og hvad betyder den indenrigspolitisk? Regeringen har jo muligheden for til den tid, når de 26 mill. kr. er brugt, i lyset af udviklingen eventuelt at gå til finansudvalget, men der kan jo også være sket en udvikling i andre lande, som ikke nødvendigvis gør dette; det kan man ikke vide.

Der er efter min opfattelse så mange uafklarede spørgsmål i kølvandet af dette dagsordensforslag, at kunstigt skabte fronter burde kunne tøs op, så den sidste del af forsla-

get, om samarbejdet i NATO og FN, ville kunne tages for det fulde pålydende, når det gælder forsvars-, sikkerheds- og nedrustningspolitikken, og det fulde pålydende betyder, at vi også er parate til at betale prisen.

Gert Petersen (SF):

Udstationeringen af de 572 nye NATO-raketter vil, hvis den finder sted, forvandle Europa til et ustabil og højspændt område. Kaprustningens onde spiral vil antage endnu mere sindssyge former, faren for en tredje verdenskrig vil tage til, og vanskelighederne ved at bremse lemmingemarchen hen imod afgrunden vil blive næsten uoverskuelige. Derfor må der bremses op nu.

Den officielle NATO-begrundelse for udstationeringen var og er opstillingen af de sovjetiske SS-20 raketter. Jeg vil godt sige det helt utvetydigt: efter socialistisk folkepartis opfattelse er også SS-20erne, som alle atomraketter, med til at gøre Europa farligere uden at gøre Sovjet mere sikker. Her er der tale om den samme militære refleksmekanisme og absurde filosofi om balance baseret på gensidige trusler og gensidig frygt, som vi også møder på den vestlige side. Derfor er fjernelsen af SS-20erne et mål for socialistisk folkeparti. Men er det USAs, er det NATOs mål? Det tror jeg egentlig ikke. USA forhandler ikke med henblik på at få fjernet eller reduceret SS-20erne, men for at få et påskud til at udstationere Pershing II-raketter og krydsermissiler i Vesteuropa, for det er nemlig urigtigt, at SS-20erne har ændret situationen i Europa væsentligt.

I 17 lange år, fra 1962 til 1979, pegede ca. 700 sovjetiske mellemdistanceraketter, endda med langt større sprængkraft end i dag, på Vesteuropa, uden at NATO følte nogen som helst grund til at have landbaserede raketter i Vesteuropa, og antallet af sprængladninger, som er monteret på de SS-20 raketter, der i dag peger på Vesteuropa, er ikke større, men mindre end antallet af ladninger på de gamle SS-4 og SS-5 raketter i 1960erne.

Hvis Sovjet totalt afmonterer disse gamle raketter – og da de er forældede, er der ingen grund til at tro, at det ikke ender med en total afmontering af dem – vil den absurde balance – og jeg siger, den er absurd, men det er jo den, man arbejder med – altså være, som den har været i de sidste 20 år, men